

volání proti prisouzení ostatních soukromoprávních nároků odůvodňuje stěžovatel pouhým popřením jejich účelnosti a důvodnosti, neuváděje bližších okolností. Nelze seznati, v čem ony vady spatřuje. Odvolání v tomto směru není odůvodněno. Proto mu nebylo vyhověno.

Čís. 2058.

Zločin veřejného násilí ve smyslu Šu 87 tr. zák.

Zjištění, že pachatel předsevzal ze zlomyslnosti jednání, z něhož mohlo vzejítí nebezpečství pro život atd., zahrnuje v sobě též zjištění skutečného způsobení nebezpečství Šu 85 b) tr. zák.

§ 87 tr. zák. nečiní rozdíl mezi nebezpečstvím blízkým a vzdáleným.

V subjektivním směru se vyhledává, by pachatel, věda, že z určitého činu může vzniknouti některé z nebezpečství Šu 85 b) tr. zák., přece úmyslně takový čin předsevzal.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1925, Zm I 288/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle Šu 87 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká, že ve výroku rozsudku schází zjištění podstatného znaku skutkové podstaty zločinu podle Šu 87 tr. zák., totiž znaku způsobení některého z nebezpečství Šu 85 b) tr. zák. Tuto vadu rozsudku, jež by mohla zakládati zmatečnost podle Šu 260 tr. ř., bylo by lze uplatňovati důvodem zmatečnosti podle Šu 281 č. 3 tr. ř. Tohoto formálního důvodu zmatečnosti však stížnost neuplatňuje a z úřední povinnosti nelze k němu přihlížeti. Výtku, že není ani ve vlastním výroku rozsudku ani v rozhodovacích důvodech zjištěn onen podstatný znak objektivní skutkové podstaty zločinu, lze zkoumati toliko s hlediska důvodu zmatečnosti podle Šu 281 čis. 9 a) tr. ř., jehož se zmateční stížnost v tomto směru dovolává. Napadený rozsudek zjišťuje, jak stížnost sama připouští, ve výroku a v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný předsevzal ze zlomyslnosti jednání, z něhož mohlo vzejítí nebezpečí života, zdraví a tělesné bezpečnosti lidem a ve větší míře pro cizí majetek. Toto zjištění zahrnuje v sobě též zjištění skutečného způsobení nebezpečství Šu 85 b) tr. zák., neboť, kdo předsevzal jednání, z něhož mohlo vzejítí, nebo jak rozhodovací důvody uvádějí, z něhož snadno mohlo vzejítí nebezpečství pro právní statky, v úvahu zde přicházející, způsobil již, jak plyne z povahy věci, do jisté míry konkrétní nebezpečství pro tyto statky. Skutečnost, že v takovém případě běží jen o způsobení vzdálenějšího nebezpečství, jest bezvýznamnou, ježto § 87 tr. zák. nečiní rozdíl mezi nebezpečstvím blízkým a vzdáleným. Výtku dlužno tudíž označiti jako neodůvodněnou.

Posléze namítá zmateční stížnost, že by musilo býti alespoň zjištěno vědomí pachatele, že svou činností způsobuje některé z nebezpečností §u 85 b) tr. zák., t. j. že zlo to bylo jím přímo rozváženo a míněno, že však tento zlý úmysl nebyl obžalovanému dokázán. Tuto námitku dlužno zkoumati nejen s hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., o nějž se stížnost v tomto směru opírá, nýbrž vzhledem k výtce, že zlý úmysl není dokázán, též s hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 5 tr. ř. Z doslovu §u 87 tr. zák. plyne naprosto určitě, že slova, »ze zlomyslnosti« (tedy úmysl pachatelův) vztahují se na zločinný skutek, nikoli na přivodění nebezpečí (viz rozh. sb. n. s. č. 939) a proto po subjektivní stránce vyhledává se ke skutkové podstatě zločinu podle §u 87 t. zák., by pachatel, věda, že z určitého činu může vzniknouti některé z nebezpečností §u 85 b) tr. zák., přece úmyslně takový čin předsevzal. Tyto subjektivní momenty jsou v napadeném rozsudku a jeho důvodech zjištěny a odůvodněny, neboť rozsudek, v jehož výroku jest uvedeno, že obžalovaný jednal ze zlomyslnosti, uvádí v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný byl si vědom, že z jeho jednání může vzniknouti nebezpečnost pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidem a ve větší míře pro cizí majetek, ježto, jak doznal, šel s demonstranty od Prašné brány a věděl tudíž dobře, co se stalo na Václavském náměstí, že tam bylo střeleno a že byly vytloukány skříně, a dodává, že obžalovaný pronesl výroky mu za vinu kladené ze zlomyslnosti, aby lid poštvál. Zmateční stížnosti nelze tudíž ani v těchto směrech přiznati oprávnění.

Čís. 2059.

Vyhrůžka ve smyslu §u 99 (98 b) tr. zák. záleží v projevu vůle pachatele, přivoditi pro druhou osobu jisté zlo, při čemž jest ohroženému počítati s nebezpečím, že pachatel pohrůžku ihned nebo třeba v budoucnu ve skutek uvede.

Vyhrůžka může býti dána na jevo nejen slovy, nýbrž i jinakými konkludentními činy (na př. výstřelem).

I pro dosah §u 99 tr. zák. platí ustanovení §u 98 b) tr. zák., že pro skutkovou podstatu jest lhostejno, zda vyhrůžka stala se přímo či nepřímou, písemně či ústně nebo n a j i n ý z p ů s o b.

Zda pachatel zamýšlel svým jednáním projevit vyhrůžku a zda napadený mohl v tom spatřovati opověď zla, jest posuzovati podle okolností případu.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1925, Zm I 491/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 6. února 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle §u 99 tr. zák. a přestupkem podle §u 36 zbroj. pat., mimo jiné z těchto